

равяне на гробъ. Ковчегътъ стоялъ затворенъ въ единъ грамаденъ сандъкъ, ключоветъ отъ който държалъ самъ императора. До самата смъртъ на императора приближенитъ си мислѣли, че той държи тамъ скрити своитъ богатства и скжпоценности.

Павелъ Хилдингъ, придворенъ съветникъ на пруския кралъ Фридрихъ Вилхелмъ, билъ известенъ като много ученъ човѣкъ, но за нещастие билъ голѣмъ пияница. Десетъ години преди смъртъта си той поржчалъ да му направятъ погребаленъ ковчегъ въ видъ на бѣчва, украсенъ съ черни бои. Докато билъ живъ, Хилдингъ пилъ отъ тоя ковчегъ, а когато умрѣлъ, тѣлото му било положено въ бѣчвата. Свещеницитъ отказали да присжтствуватъ на погребението му, но императора заповѣдалъ на придворнитъ си да се яватъ наметнати въ черенъ крепъ, дългъ 16 метра.

Има и такива смѣхотворци, които сами съобщаватъ за своята смъртъ, за да узнаятъ, какво ще се пише и говори за тѣхъ. Нѣмския ученъ Ебергъ (18 вѣкъ) правѣлъ такива комедии нѣколко пжти презъ живота си и събралъ цѣла сбирка некролози.

Гримо де Ренеръ, прочутъ по своето лакомство, направилъ следната шега. Той накаралъ да разправятъ навсѣкжде, че е боленъ, никжде не излазялъ, нито приемалъ нѣкого въ кжщата си. Следъ две недѣли затворнически животъ Гримо разпратилъ до приятелитъ си известие, че е умрѣлъ и ги кани на погребението си точно по обѣдно време. Явили се само нѣколко души. Повечето отъ поканенитъ не искали да си развалятъ обѣда за едно погребение. Предъ портитъ на Гримо чакала погребална кола и ковчегъ, покритъ въ черно. Гоститъ чакали половинъ часъ въ салона, цѣлъ покритъ съ черно платно. Явилъ се домакина и извикалъ: „Господа, обѣда е готовъ!“ Отворили вратата. На масата въ трапезарията били сложени най-вкусни ястия. На лично мѣсто до масата стоялъ самъ Гримо. На радостнитъ викове „умрѣлия“ спокойно отговорилъ: „Господа, госбитъ ще истинатъ, сѣдайте да ядемъ!“ Веселието продължило до следъ полунощъ. Съ това Гримо искалъ да провѣри, колко близки приятели има.